

Када је Шекспир у 'Хамлету' написао своју чувену реченицу 'То be or not to be' (Бити или небити'), није ни слутио да овај израз у постмодерним временима може имати више значења. Ерго (дакле), за предсједника владе Србије, дилема се, изгледа, своди на 'Бити за Запад' или 'Бити за Русе'. Вучић је изузетно интелигентна особа, а добро зна и историју, па се одлучио за 'Тито-варијанту', која у постмодернизму гласи 'И бити и небити истовремено', а што се једнако односи како на Брисел-Вашингтон, тако и на Москву. Успут се сјетио и оне народне 'Умиљато јање двије мајке сише'. Додуше, цијена за овакву „несврстаност и мирољубљиву коегзистенцију“ била је поприлична, барем што се територијалног интегритета тиче (15% мања Србија), мада не, и никада, сасвим. Али добро, народ је и за то гласао имајући повјерења у свог вођу.

Чинило се, да ће све добро ићи. Статус кандидата за улазак у ЕУ добивен, Путин у Београду и најави грађње 'Јужног тока'; милијарде дохотка с једне и с друге стране. А онда су почели проблеми. Амери, којима као стање у свијету одговара једино хладни рат, рекли су Вучићу: „Нема Циле-Миле. Признајеш територијални интегритет Украјине, а не уводиш санкције Русији. То за нас значи да си против нас.“

Муке по Вучићу

Пише: Емил Влајки
четвртак, 04 децембар 2014 12:25

